

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Габрово, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Неделчев

Членове: Диана Василева
Пламен Попов

при участието на секретаря Илияна Д. Глушкова
като разгледа докладваното от Пламен Попов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20214200600308 по описа за 2021 година

въз основа данните по делото и закона прие за установено следното:

Делото е образувано по въззивна жалба от частния тъжител М. Й. М. от гр. Дряново, чрез процесуалния представител адв. Р.Б. от АК Габрово, против Присъда № 29/08.12.2021 г. по НЧХД № 121/2021 г. на РС Дряново.

С обжалваната присъда първоинстанционният съд е ПРИЗНАЛ подсъдимата В.И.Я., родена на *** г. в гр. Габрово, постоянен адрес с. Р., общ. С., ул. "****" № 3, настоящ адрес гр. С., ул. "****", българка, български гражданин, неосъждана, с ЕГН *****, за НЕВИНОВНА в това, че при условията на продължавано престъпление в качеството си на родител на малолетното дете Д. М. М., с ЕГН *****, в периода от началото на м. януари 2019 г. до 23.08.2021 г. (датата на подаване на тъжбата) осуетила личните контакти на тъжителя М. Й. М., с ЕГН ***** с детето, като не изпълнила определения режим на лични контакти съгласно определение на съда от 29.11.2016 г. по Гр. дело № 310/2016 . на Районен съд Дряново, като случаят е особено тежък, поради което и на основание чл. 304 от НПК я е ОПРАВДАЛ по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 182, ал. 2, предл. 2 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Със същата присъда, на основание чл. 190, ал. 1 от НПК съдът е осъдил

М. Й. М., с ЕГН *****, гр. Дряново, ул. "Ш." ** да заплати на В.И.Я., с ЕГН *****, с постоянен адрес с. Р., общ. С., ул. "****" № 3 направените по делото разноси в размер на 500 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице, в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК и срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт, което обуславя процесуалната ѝ допустимост.

С въззивната жалба на М. Й. М. от гр. Дряново, подадена чрез процесуалния представител адв. Р.Б. от АК Габрово се твърди, че присъдата е неправилна, постановена в противоречие с материалния и процесуалния закон и практиката на съдилищата. Присъдата се явявала и необоснована, като районният съд фаворизирал защитната теза за сметка събрания по делото доказателствен материал, от който по несъмнен начин можело да се извлекат изводи за постановяване на осъдителен съдебен акт. Налице били съмнения във връзка с това, как подсъдимата е узнала за въпросното дело, след като видно от призовките по делото, същата било възможно да е узнала за първи път едва след 04.10.2021 г., а в същото време имало приложен договор за правна защита и съдействие от 28.09.2021 г., в който се цитирало делото, ден преди провеждането на първото съдебно заседание, което било отложено под претекст, че подсъдимата не е призована по надлежния ред и с цел охраняване интересите на същата. Очевидно бил фаворизиран доказателствения материал и от гледна точка пренебрегването на редица обективни писмени документи, които били от основно значение за делото и в противоречие със заемащата защитна теза от страна на подсъдимата. Неправилно били разтълкувани нормите на Наказателния кодекс от страна на първоинстанционния съд, както и неправилно била разтълкувана фактическата обстановка и била кредитирана защитната теза така, както е изложена. Съдът неправилно разтълкувал нормите на НПК, като в ущърб на тъжителя толерирал защитната теза и в частност доказателствата, на които се позовавала защитата. Към момента на постановяване на оправдателната присъда били събрани онези необходими и достатъчни доказателства, които по безспорен и несъмнен начин обосновавали осъдителен извод.

Претендира се въззивният съд да отмени Присъда № 29 от 08.12.2021 г. по НЧХД № 121/2021 г. по описа на Районен съд Дряново като неправилна и необоснована и да постанови нова, с която да признае подсъдимата за виновна за осъществено деяние по чл. 182, ал. 2 от НК, като я осъди на

справедливо наказание. Претендират се е и направените по делото разноси.

С допълнението към въззивната жалба на М. Й. М. от гр. Дряново, чрез процесуалния представител адв. Р.Б. от АК Габрово се твърди, че атакуваната присъда и изготвените мотиви били неправилни, като изложените фактически констатации и заключенията били в противоречие с доказателствения материал. Първоинстанционният съд изцяло пренебрегнал обективни доказателства и доказателствени средства, като не кредитирал показанията на водените от тъжителя свидетели. Съдът изцяло подходил едностранно при тълкуването на доказателствения материал и омаловажил обективно доказани факти. На първо място следвало да се посочи, че напълно доказано било обстоятелството, че подсъдимата самоволно е променила своя адрес, на който следвало бащата да взема детето при себе си в периода, който му бил предоставен за режим на лични отношения. Още с това си действие подсъдимата поставила тъжителя в изначална невъзможност адекватно да се реализират отношенията баща - син. Това поведение било описано от всички свидетели, включително и тези, доведени от страна на подсъдимата. По делото имало приложени адресни регистрации, които удостоверявали, че след като е било одобрено споразумението между страните по Гр. дело № 310/2016 г. по описа на Р С Дряново, влязло в сила на 29.11.2016 г., подсъдимата неколkokратно сменила адреса си, въпреки поетите от нейна страна задължения с въпросното споразумение. Спрямо В.Я. се установявало, че същата била регистрирана, както следва: на 04.09.2020 г. променила своя постоянен адрес, като посочила нов такъв в с. Р., общ. С., ул. "****" № 3. На 28.05.2020 г. подсъдимата променила своя настоящ адрес, като посочила нов такъв в гр. С., **, ул. "****. Подсъдимата, чрез процесуалния си представител, представила скрийншот, който не се явявал годно писмено доказателствено средство, на което се опитала да обоснове чрез водените свидетели, че тъжителят бил уведомен за друг адрес, а именно: гр. С., ж.к. "К.", ул. "**, като съобщението за това датирало от 19.11.2018 г. Защитата на подсъдимата представила и удостоверение за адресна регистрация в Кралство Испания от 09.03.2021 г. - гр. Т., улица "****" № 10, етаж 4, ап. 10. Отделно се твърдяло, че детето било записано в трети клас на началното образование за учебната 2021/2022 г., видно от представеното удостоверение, издадено на 29.09.2021 г. Всички тези доказателства районният съд пренебрегнал, когато коментирал промяната на адреса, така както бил определен съгласно одобреното

споразумение от 29.11.2016 г. по Гр. дело № 310/2016 г. по описа на Д РС. Тези самоволни действия били в нарушение на одобреното споразумение и се явявали предпоставки да се обоснове наказателна отговорност по смисъла на чл. 182, ал. 2 от НК. На нито едно място в мотивите си съдът не е коментирал от обективна страна кое от формите на изпълнителното деяние не е осъществено от страна на подсъдимата. Съдът, фаворизирайки защитната теза, застъпил становището, че „неизпълнение може да има само на задължения, но не и на права“. Съдът не си дал сметка съществувало ли е задължение за подсъдимата да промени по надлежния гражданско правен ред съдебното решение, искайки промяна на същото. Такава промяна всякога се искала, когато възникнали обстоятелства, които съществено налагали неговото изменение. Очевидно било, че подсъдимата самоволно взела решението за общото дете с тъжителя, да живее в друга държава. По какъв начин това нейно поведение гарантирало възможността изпълнението да се осъществява в гр. Дряново, както било предписано в съдебното решение, и да се осъществява в предоставения времеви период, не ставало ясно. На второ място следвало да се посочи, че неправилно първоинстанционният съд се позовал на това, че тъжителят със своите свидетели не доказал конкретни дати, на които подсъдимата е ограничила бащата в контактите със сина му. Известно било, че е достатъчно по наказателни дела, ако не конкретни дати, то да се посочи определен период, което било налице. Това се дължало на обстоятелството, че по делото била приложена официална справка за пътувания на детето, съгласно която в инкриминирания период от началото на м. януари 2019 г. до датата на завеждане на частната тъжба през 2021 г., детето било напускало пределите на Република България на 16.07.2019 г. в 18,16 часа, като се завърнало на 13.09.2019 г. в 02,06 часа, след което напуснало България на 22.07.2020 г. в 17,14 часа, като нямало данни повече за завръщането му. Само тази справка можела да даде ясно очертание на съда при определяне дните, в които бащата бил ограничен в контактите със сина си, след като на същият този съд било ясно определението по Гр. дело № 310/2016 г. по описа на ДРС. Не можело да се изисква от свидетелите да посочват конкретни дати, ако те могли да възпроизведат инкриминирания период, което било сторено. Следвало да се отбележи, че неправилно било становището на съда, че тъжителят не е потърсил друг начин за осъществяване на режим на лични контакти, освен по телефона. В тези

разсъждения съдът фаворизирал защитата, пренебрегвайки конкретните задължения на подсъдимата и това, че детето следвало да се взема от определеното местоживееене. Това обстоятелство не било без значение, с оглед възможността бащата да осъществява свободно контакт с детето си. Нямало как един баща да пътува всяка първа и трета седмица от месеца до Кралство Испания, за да може пълноценно да упражнява предоставения му режим на лични отношения, както и в другия времеви период, посочен в протоколното определение по Гр. дело № 310/2016 г. по описа на ДРС. От свидетелите на тъжителя и от страна на защитата се установило, че на личните празници на детето и на рождените дни на бащата последният нямал възможност за пълноценен контакт със сина си. Било установено по безспорен начин, че бащата правил многократни опити да се свърже с подсъдимата, но бил блокиран в социалните мрежи, номерът му бил блокиран, както и на неговите приятели, в чийто присъствие се е опитвал да осъществява контакт. С оглед гореизложеното можело да се направи заключение, че съдебният акт се явявал необоснован и отхвърлящ обективни и събрани по надлежния ред доказателства и доказателствени средства. Неправилни били доводите на първоинстанционния съд, че не бил доказан умисъл в действията на подсъдимата, да не предоставя детето на тъжителя. Изпълнителното деяние било свързано не само с предоставянето на детето в определения режим на лични отношения, но и със самоволната смяна няколко пъти на регистрацията си, включително и в друга държава. Първоинстанционният съд пренебрегнал събраните доказателства. Тъжителят и неговите приятели били с блокирани профили в социалните мрежи, имало блокирани телефонни номера. Изключително неправилно съдът не коментирал представените с тъжбата писмени доказателствени средства и ги отхвърлил като негодни доказателствени средства, които не касаят обвинението. Веднъж този съд ги допуснал като относими такива, а в мотивите си ги отхвърлил. Тези доказателствени средства имали пряко отношение по повдигнатото обвинение. ДРС не обсъдил тези доводи, поради което липсвали мотиви. Начинът, по който бил обсъден част от доказателствения материал, не можело да обоснове коректно формиране на вътрешното убеждение на съда. Пренебрегването на редица доказателства без да се тълкуват в тяхната цялост и поотделно също можело да наведе на този извод. На нито едно място съдът не коментирал наведените от повереника

възражения и събраните гласни доказателствени средства. Адвокатското пълномощно на защитника датирало от 28.09.2021 г. Съставено било в гр. Велико Търново. В същото пълномощно бил посочен номера на делото - НЧХД № 121/2021 г. по описа на ДРС. От призовките било видно, че са изпратени на подсъдимата Я.. Първата, адресирана до настоящия адрес се върнала на 29.09.2021 г. в 15,00 часа като невръчана. Съдебното заседание било на 29.09.2021 г. и приключило в 13,15 часа. Не се състояло поради нередовно призоваване. Втората призовка от с. Р. се върнала на 04.10.2021 г. след като била връчана на 30.09.2021 г. на друго лице. Повереникът поставил въпроса в кой момент е бил положен подпис върху пълномощното и същото дали се явява сканирано или не. Било оставено на съда да прецени по какъв начин се стигнало до тази предварителна информираност, но липсвало произнасяне от страна на съда, който не обсъдил в цялост доказателствения материал.

Отново се претендира въззивният съд да отмени Присъда № 29 от 08.12.2021 г. по НЧХД № 121/2021 г. по описа на Районен съд Дряново като неправилна и необоснована и да постанови нова, с която да признае подсъдимата за виновна за осъществено деяние по чл. 182, ал. 2 от НК, като я осъди на справедливо наказание. Претендират се е и направените по делото разноси.

С въззивната жалба и допълнението към нея не са направени доказателствени искания. В съдебно заседание на 09.03.2022 г. адв. Б. представи 63 броя копия от разписки и вносни бележки за банкови преводи, които съдът прие с протоколно определение.

В съдебно заседание частният тъжител и жалбоподател М. Й. М. и неговият повереник адв. Б. поддържат въззивната жалба и направените искания.

В съдебно заседание защитникът адв. Б.М. от ВТАК оспорва въззивната жалба и моли да бъде оставена без уважение, като неоснователна. Подсъдимата В.И.Я.. не се явява и лично не взема становище по жалбата, независимо от предоставената възможност. От страна на подсъдимата и нейния защитник не се представят нови доказателства.

По делото няма предявен граждански иск.

Съдът, след като прецени всички събрани по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от

фактическа страна:

Видно от представеното по делото копие от Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 0265 от **** г. на Община Севлиево, детето Д. М. М. е родено на *** от майка В.И.Я.. /подсъдимата по делото/ и баща М. Й. М. /тъжителя по делото/.

С протоколно определение по Гр. дело № 310/2016 г. по описа на Районен съд Дряново е одобрена спогодба, по силата на която упражняването на родителските права върху малолетното дете Д. се предоставят на майката В.И.Я., като местоживеенето на детето ще бъде на адреса на майката в гр. Дряново, ул. "****. За бащата М. Й. М. се определя режим на лични отношения със сина му Д., както следва: всяка първа и трета седмица от месеца от 17,00 часа на петъчния ден до 17,00 часа на неделния ден, четири пъти по една седмица през лятото, от понеделник до неделя /през месеците, юни, юли и август/, когато майката не е в платен годишен отпуск, първата половина от зимната и пролетната ваканции на детето, когато тръгне на училище, както и през всяко друго време по предварително постигнато споразумение между страните. През официалните празници /Коледа, Нова година, Великден/ детето ще бъде последователно при всеки един от родителите си, като първата Коледа през 2016 г. ще бъде при майката, на Нова година 2016 г. - при бащата, на Великден 2017 г. - при майката, и т.н. по посочения начин на редуване. Детето ще прекарва с баща си и 4 часа на рождения си ден, както и в деня на рождения ден на бащата ще бъде при него, а в деня на рождения ден на майката ще бъде при нея. Бащата М. Й. М. се задължава да взема и връща детето Д. от и на адреса по местоживеене на детето в определените по-горе дни за лични отношения, както и при всеки друг път на осъществяване на лични контакти между бащата и детето. Определението влязло в сила на 29.11.2016 г. На 23.04.2021 г. по горното гражданско дело е бил издаден изпълнителен лист на тъжителя за режима на лични отношения с детето.

С влязло в сила решение по Гр. дело № 268/2018 г. по описа на Районен съд Дряново е разрешено детето Д. М. М. за период от влизане в сила на решението до навършване на десетгодишна възраст на 26.10.2023 г. да напуска пределите на Република България и да пътува от и до страните - членки на Европейския съюз, Република Сърбия, Република Македония и Република Турция, придружавано от майка си В.И.Я.. или упълномощени от нея лица, без да се иска съгласието на бащата М. Й. М.. Разрешено е издаване на паспорт за задгранични пътувания на детето само със съгласието на неговата майка, без да се иска съгласието на бащата. Решението е влязло в сила на 03.01.2019 г.

По първоинстанционното дело е приложена преписка № 258000-1468/31.05.2021 г. по описа на РУ Дряново, в която се съдържа постановление за отказ да се образува досъдебно производство по преписка вх. № 2162/2021 г. по описа на Районна прокуратура Габрово от 20.07.2021 г.. Сочи се, че от събраните доказателства е установено, че е осъществен състава на

престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК, поради което на основание чл. 193а от НК наказателното производство се възбужда по частна тъжба до съответния районен съд. Постановлението е връчено на тъжителя на 16.08.2021 г.

По първоинстанционното дело е приобщена справка изх. № 264000-13520/05.10.2021 г. на ОД на МВР Габрово, от която е видно, че за подсъдимата е регистрирано излизане от Република България на 21.09.2020 г. на ГКПП Аерогара С., а за детето - на 22.07.2020 г. на ГКПП Аерогара С..

Защитата на подсъдимата е представила пред ДРС удостоверение от Кметство на Т., Испания, че подсъдимата В.Я., заедно с децата си Д. М. и А. Г., живее на в град Т., ул. "***" № 10, етаж Р04, апартамент 10, както и удостоверение от Училище за предучилищно и начално училищно образование В. Т. (В.), от което е видно, че детето Д. М. М. е записан да се обучава в трети клас от началното образование през учебната 2021/2022 г.

От показанията на разпитаните пред ДРС свидетели Н.С. и Г.Н. се установява, че за последен път са видели тъжителя с детето му през 2018 г. Дватама свидетели твърдят, че същият правил многократни опити да се свърже с подсъдимата по телефона, но не си спомнят конкретни дати. Твърдят, че тя е блокирала телефона му и профила му във Фейсбук. Свидетелите П.С., Д.С. и И.К. твърдят, че тъжителят е видял детето си в края на м. януари 2019 г., когато му е било предадено от майката на подсъдимата в гр. Дряново. Заявяват, че майката не е отказвала на бащата контакти с детето, но той не се е обаждал, за да го взема. Според свидетелките С.и С., същата е уведомила тъжителя на 15.09.2020 г. за решението си да живее в Испания, заедно с детето си.

Свидетеля И.П., служител на РУ Дряново е заявил пред ДРС, че е изготвил справка във връзка с извършена проверка по жалба на тъжителя, приложена по делото. Осъществил е контакт с подсъдимата по телефона и по електронна поща и тя му обяснила, че живее с детето си в Испания. Бащата е осъществявал контакти с детето, докато са живели в С..

След анализ на събраните по делото доказателства, ценени заедно и поотделно, настоящият въззивен състав установи фактическа обстановка, каквато е описана и в мотивите на обжалвания първоинстанционен съдебен акт. В подкрепа на нейната достоверност се явяват показанията на разпитаните по делото свидетели и писмените доказателства.

Възраженията от въззивната жалба са неоснователни по следните съображения:

По делото е безспорно установено, че с протоколно определение по Гр. дело № 310/2016 г. по описа на Районен съд Дряново е одобрена спогодба, по силата на която упражняването на родителските права върху малолетното дете Д. М. М. се предоставят на майката В.И.Я., като местоживеенето на детето ще бъде на адреса на майката в гр. Дряново, ул. "***", а за бащата М. Й.

М. е определен режим на лични отношения със сина му Д. М., описан подробно в спогодбата. Включено е и задължение на бащата М. Й. М. да взема и връща детето Д. М. от и на адреса по местоживее на детето в определените дни за лични отношения, както и при всеки друг път на осъществяване на лични контакти между бащата и детето. Определението е влязло в сила на 29.11.2016 г. По делото е безспорно установено и, че през 2018 г. майката В.И.Я. се е преместила да живее в гр. С., като е взела със себе си и детето, а през 2020 г. се е установила да живее в Испания на адрес град Т., ул. "***" № 10, етаж Р04, апартамент 10, заедно с децата си Д. М. и А. Г.. Детето Д. М. е записано да посещава училище в това населено място. Горното се установява както от гласните доказателства, така и от представените справки и не е спорно по делото. На л. 15 - 18 от НЧХД е представен препис от решение по Гр. дело № 268/2018 г. по описа на Районен съд Дряново, с което е разрешено детето Д. М. М. за период от влизане в сила на решението до навършване на десетгодишна възраст на 26.10.2023 г. да напуска пределите на Република България и да пътува от и до страните - членки на Европейския съюз, Република Сърбия, Република Македония и Република Турция, придружавано от майка си В.И.Я. или упълномощени от нея лица, без да се иска съгласието на бащата М. Й. М.. Разрешено е издаване на паспорт за задгранични пътувания на детето само със съгласието на неговата майка, без да се иска съгласието на бащата. Решението на ДРС е потвърдено с Решение № 1 от 03.01.2019 г. по Гр. дело № 306/2018 г. на ГОС и е влязло в сила на 03.01.2019 г.

Вярно е, че към момента на постановяване на протоколното определение по Гр. дело № 310/2016 г. по описа на Районен съд Дряново, с което е одобрена спогодбата, като адрес на детето и майката е записано "гр. Дряново, ул. ***". Това обаче не означава, че този адрес не може да бъде променен в течение на времето. Вписването на такъв адрес в спогодбата не въвежда задължение за родителя, упражняващ родителските права, да не го напуска. Адресът от спогодбата не може да се тълкува като "задължително заселване" на родителя, каквото съществуваше в по-старата уредба на НК, нито е мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 3 от НК. Родителят, на когото е предоставено упражняването на родителските права, разполага с пълното право да определя местоживееенето си, с каквото право разполагат и всички останали граждани на Република България, които не изтърпяват наказание по НК, свързано със свободното придвижване. Напускането на адреса не може да се тълкува като "самоволно" и виновно поведение, както счита жалбоподателя. Затова, одобрявайки спогодбата, съдът е одобрил и, че бащата ще взема и връща детето от и на адреса на неговото местоживее, а не конкретно на адрес гр. Дряново, ул. ***. Местоживееенето на детето следва това на родителя, който упражнява родителските права. СК не предвижда специално производство за разрешение, когато родителят, упражняващ родителските права, реши да промени местоживееенето си, напр. в друг град. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 9 от СК, ако обстоятелствата се изменят, съдът по молба на единия от

родителите, по искане на дирекция "Социално подпомагане" или служебно може да измени постановените по-рано мерки и да определи нови. Съгласно чл. 59 , ал. 2 от НК, ако не се постигне споразумение по ал. 1, съдът служебно постановява при кого от родителите да живеят децата, на кого от тях се предоставя упражняването на родителските права, определя мерките относно упражняването на тези права, както и режима на личните отношения между децата и родителите и издръжката на децата. Съдът не определя конкретният адрес, на който задължително да живеят децата. Той решава единствено на кой от родителите да се предостави упражняването на родителските права и определя съответни мерки, включително и за личните отношения. Това означава, че съгласно закона и съгласно подписаната от В.Я. и М.М. спогодба, бащата трябва да взема и връща детето от адреса на майката, при която това дете живее. Единствената особеност е по чл. 127а от СК и е свързана със случаите, в които детето и упражняващият родителските права родител напускат пределите на страната. Точно в такова производство ДРС е разрешил на детето Д. М. М. за период от влизане в сила на решението /03.01.2019 г./ до навършване на десетгодишна възраст на 26.10.2023 г. да напуска пределите на Република България и да пътува от и до страните - членки на Европейския съюз, Република Сърбия, Република Македония и Република Турция, придружавано от майка си В.И.Я.. или упълномощени от нея лица, без да се иска съгласието на бащата М. Й. М.. Кралство Испания е държава членка на ЕС и попада в обхвата на разрешението, дадено с решението на ДРС. Преместването на В.Я. и детето Д. М. на ново местоживееене, а именно - Испания, град Т., ул. "***" № 10, етаж Р04, апартамент 10 не отменя задължението на бащата да взема и връща детето от адреса на майката, при която то живее. В потвърждение на горното, в свое Определение № 159 от 31.01.2014 г. по Гр. дело № 5370/2013 г. ВКС сочи, че при пътуване на детето в чужбина, правата на родителя, който не упражнява родителските права са ограничени, но установените в Европейския съюз свободно движение на хора и възможната трудова заетост в различните страни за гражданите на държавите-членки налагат и все в по-голям мащаб, търпенето на подобни на разглежданите ограничения, в смисъл на едно и също в географско отношение място, контакт между детето и родителя, комуто не са предоставени родителските права, и неговото заместване с електронните средства за комуникация. Извън това, ограниченията на установените мерки могат да бъдат компенсирани с друг режим по искане на заинтересованата страна. Соци се също, че предвид динамиката на съвременните социални и икономически условия на живот и принадлежността на България към Европейския съюз, е немислимо определянето на местоживееене на дете на определен административен адрес. С оглед горното, правилно районният съд е преценил, че подсъдимата В.Я. не осуетила личните контакти на тъжителя М. Й. М. с детето Д. М., като не изпълнила определения режим на лични контакти съгласно определение на съда от 29.11.2016 г. по Гр. дело № 310/2016 . на Районен съд Дряново и не е

осъществила от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 182, ал. 2, предл. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК. Представените пред ГОС 63 броя копия от разписки и вносни бележки за банкови преводи не изменят правните изводи, тъй като касаят плащане на издръжка, каквато не е предмет на настоящото дело. Извън горното съдът приема и доводите на ДРС, че от показанията на доведените от тъжителя свидетели не се установяват конкретни дати, на които са се осъществили опитите на М.М. да се свърже с подсъдимата, което води до недоказаност на твърдяните в тъжбата факти.

В заключение, може да се направи извод за правилност, мотивираност и законосъобразност на атакуваната присъда, което от своя страна обуславя цялостното ѝ потвърждаване. Изводеният в нея извод почива на извършен съвкупен анализ на приобщените по делото доказателства.

Разноските по делото са присъдени в съответствие с разпоредбата на чл. 190, ал. 1 от НПК.

При извършената служебна проверка, въззивният съд не констатира основания за изменение на атакувания съдебен акт и в останалите му части, както и да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Кога и как подсъдимата е узнала за заведеното дело е без значение за неговото правилно решаване, тъй като не се установяват допуснати нарушения, ограничаващи правата на тъжителя.

Подсъдимата претендира присъждане на разноски пред въззивната инстанция. По делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 10.12.2021 г. /л. 95/, от който е видно, че е уговорен адвокатски хонорар на адв. Б.М. за участие пред настоящата инстанция в размер на 500 лева. От банково бордеро на л. 96 от делото е видно, че сумата е заплатена. С оглед неоснователността на въззивната жалба, направеното искане, и на основание чл. 190, ал. 1 от НПК, тъжителят М.М. следва да бъде осъден да заплати на подсъдимата В.Я. сума в размер на 500 лева – разноски по делото пред въззивната инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 338 във вр. с чл. 334, т. 6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 29 от 08.12.2021 година, постановена по НЧХД № 121/2021 г. по описа на Дряновски районен съд.

ОСЪЖДА М. Й. М., с ЕГН *****, от гр. Дряново, ул. „Ш.” ** да заплати на В.И.Я., с ЕГН *****, с постоянен адрес с. Р., общ. С., ул. **** № 3 и настоящ адрес гр. С., р-н ***, ул. **** сума в размер на 500 лв. /петстотин лева/ - разноси по ВНЧХД № 308/2021 г. по описа на Окръжен съд Габрово.

Решението е окончателно и не подлежи на касационна жалба или протест.

За изготвянето му да се съобщи писмено на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____